

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_222-txt-shoot-idm565/facsimile.pdf (tilgået 22. juli 2024)

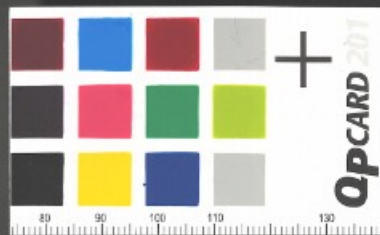
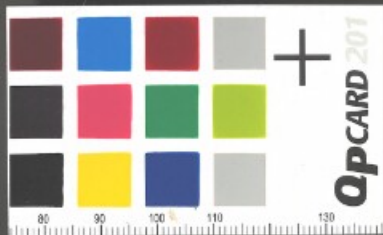
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Gøre Steen og Bly til Guld,
 Og med Blomstens Honningssaft
 Blande Vandets skjulte Kraft,
 Lokke, hvad vi kalde paa
 Saa det til os komme maa,
 Det er Ting, som vi forstaa.
 Saa jeg ogsaa, om jeg vilde,
 Kunde, Kostlid, af din Kilde
 Maae op den skjulte Kraft,
 Blande den med Honningssaft;
 Lade den i Bægret bruse,
 Og med mig en Stok beruse.
 Hvis jeg vilde, men o nei,
 Maaer, Troldmand er jeg ei;
 Sagtelig, som det sig sommer,
 Jeg paa Stenen til dig sommer,
 Værnlig jeg til Gud vil sukke:
 At han vil dit Vælb optakke,
 At han vil i Bægret skænke
 Waade mig og Mænd paa Bænke,
 Maaedelig en Lødfædrik;
 At paa deres gamle Stade
 Blomsterne med saare Blade
 Kneise maa og dufte sødt,
 Som en Krands sig flette sammen
 Til hans Pris og Værel Amen!

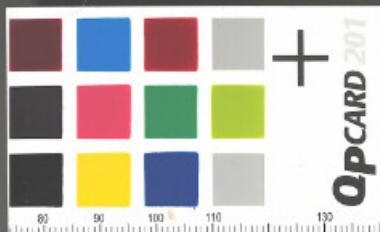
"Galilaas Væk skal gaa,
 (Saa lod Gud Profeten spaa)
 Døer Sletten ud i Strand,
 Da skal læges Havets Vand;
 Rundtomkring de lægte Vande
 Skulle saare Træer stande,
 Vilde skal ei noget Blad,
 Frugten være skal til Mad,
 Bladene til Lægedom,
 Thi den klare Væk udkom
 Fra min høie Helligdom;
 Og saa hid til høie Nord
 Ind fra Havet kom en Fiord,
 Og omkring de lægte Vande
 Saaes saare Træer stande;
 Roes Kilde! Lægedom
 Og i dig fra Havet kom.
 Det var spaaet: den Tid skal komme,
 Da, som saare Rosenblomme,
 Deken skal i Blomster staa;
 Og saa her det Syn man saa,
 Rosen blomstrede i Nord
 Purpurkon ved Isefjord,
 Duften blev til Vandens Tode,
 Bladene til Lægedom,
 Thi det Vand som gav den Grode,

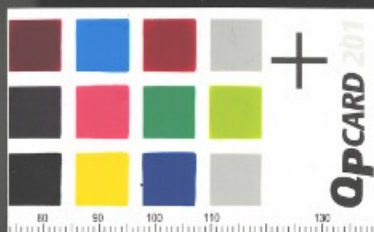
Ud af Gudsdomsvaldet kom,
Roes Kilde! du er dødt,
Krijs paa Korset dig har købt,
Hedningnavnet stæder ildt;
Du er dødt til Rosenkilde.

Hil dig Roskild! ja hilskel!
Hellig Korsets Rosenkilde!
Herlig sprang du af dit Bælb,
Gid du maa udtæres silde,
Gid din Vølge sig maa velte
Kvægsom over ganske Nord,
Til, naar Elementer smelte,
Som en Damp du med din Fjorb
Stiger did, hvorfra du kom,
Synke i Guds Helligdom!

Dog, din Tid den er vel omme,
Kildens Kræfter ei sig te,
Intet Die io kan se
Nu i Nord din Rosenblomme.
Bispegaard og Kongeborg
Har din Datter dig jo køvet,
Som en Enke du i Sorg
Græbende kun kysker Stovet.
Stovet af dit Rosenblad,

Dg af lange Kongeråd:
Bladene, som fulde af
I din store Rosengrav.
Skal da nu dit Navn du miste,
Maa du nu som Lig i Kiste
Stifte Rosen om med Ro?
Nei, de Trær, som opgro
Paa det helliggjorte Stade
Miste aldrig deres Blade;
Naar de kolde Bænde isne,
Kan det lade, som de visne;
Man i Gravens Demekule
Kan dem sænke, kan dem skule;
Men som Helgenbeen de sove,
Ingen Deme sig tør vove
Til de friske, fævre Lov,
Som ei smuldre kan til Stov,
Som i Graven end beholde
Lægedommens skjulte Kraft.
Ikke altid skal du græbe,
Lad kun Stovet være Stov;
Stundom risle du med Glæde
Dret dine Rosenlov,
Synge Ham en Aftenfang
Af hvis Helligdom du sprang!

Roskild! kom engang ihu
Sære Sagn til Fjeb og Gru,
Som en gammel Sagastav
Risted paa din Villums Grav!
Der de vantro Præstemænd
Grove Liget op igjen,
Duftede hans Kaabe sin
Alt som Rosen og Jasmin;
Men for vantro Præstemænd
Kun af Svovel lugted den,
De den kasted med Foragt,
Guede Dufsten af med Magt,
Mente at med Lud og Vand
Sluktes kunde Helveds Brand.
Dog det Haab, som Boblen brast,
Dg de arme vantro Kierie
Andet fik med Sorg at mærke;
Hermed sad i Præstemode
Biskop Absalon saa nær,
Lude Ild tog til at gløde
Pinlig i hver Næsebor,
Mæle kunde han ei Død
Dg opbrændt af Helvedsflammer,
Sank han ned i Grav med Jammer;
Kensast paa Sottefeng

